

NELE
NEUHAUS

KES KÜLVAB TUULT

KRIMINAALROMAAN

Tõlkinud
Eve Sooneste

TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:

Nele Neuhaus

Wer wind sät

List Taschenbuch, Ullstein Buchverlage GmbH

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2011

Toimetanud Triin van Doorslaer

Kujundanud Angelika Schneider

Tõlge eesti keelde © Eve Sooneste ja Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-85-051-8

Trükitud AS Pakett trükikojas

VANESSALE

PROLOOG

Ta tormas mööda inimtühja tänavat nii kiiresti, kui suutis. Mustas öötaevas plahvatasid esimesed varajased uusaastaraketid. Kui tal ometi õnnestuks jõuda pargini, pidutseva inimmassini ja peita end sellesse! Naine ei tundnud ümbrust ning oli orienteerumisvõime täielikult kaotanud. Ta jälitajate sammud kajasid kõrgetelt majaseintelt vastu. Nad olid tal tiheidalt kannul ja ajasid ta suurematest tänavatest üha kaugemale, eemale taksodest, metroost ja inimestest. Kui ta nüüd komistab, on kõik läbi.

Surmahirm pigistas naise kõri, ta süda tagus vastu ribisid. Sellist tempot ei jaks ta enam pikalt hoida. Seal! Viimaks ometi! Kõrgete majade lõputute fassaadide vahel haigutas hämar pragu. Ta pööras täie hoo pealt kitsasse tänavasse. Ta kergendus kestis vaid sekundi murdosa, kuni ta mõistis, et oli teinud elu suurima vea. Tema ees kõrgus akendeta sile müür. Ta oli lõksus! Veri kohises kõrvus, tema hingeldamine oli äkki tekkinud vaikuses ainus heli. Naine kükitas paari haisva prügiurni taha, surus näo vastu karedat niisket majaseina ja sulges silmad meeleheitlikus lootuses, et mehed ei näe teda ja lähevad edasi.

„Seal ta ongi!” hüüdis keegi summutatud hääl. „Nüüd saame ta kätte.”

Helgiheitja pandi põlema, naine vaatas silmi kissitades pimestavalt heledasse valgusse. Ta mõtted kihutasid ringi. Kas ta peaks appi karjuma?

„Siit ta välja ei saa,” lausus teine mees.

Sammud kajasid sillutisel. Mehed tulid ligemale, nüüd juba kiirustamata. Naise keha valutas hirmust. Ta surus higist niisked käed rusikasse, küüned vajutasid valusalt lihasse.

Ja siis nägi naine teda! Mees astus valgusvihku ja vaatas alla naise peale. Ühe kergendust toova hetke lootis ta hullumeelselt, et mees tuli talle appi.

„Palun!” sosistas naine kähedalt ja sirutas käe mehe poole. „Ma võin kõike seletada, ma ...”

„Hilja!” katkestas mees teda. Naine nägi mehe näol külma viha ja põlgust. Viimane lootusekübe ta sees kustus ja pudenes tuhaks, nagu oli pudenenud ka ilus valge villa järve kaldal.

„Palun ära mine!” Naise hääl kõlas kiledalt. Ta tahtis mehe juurde roomata, anuda temalt andestust, vanduda, et teeb mehe heaks kõik, aga too pöördus kõrvale ja kadus, jättes ta üksi meestega, kellelt ei olnud halastust loota. Paanika haaras teda nagu must laine. Ta vaatas meeleheitlikult ringi. Ei! Ei, ta ei tahtnud surra! Mitte siin pimedal räpasel tänaval, mis haises kuse ja prügi järele!

Ta kaitses end hirmust sündinud jõuga, peksis käte ja jalgadega, võitles meeleheitlikult oma viimast võitlust. Aga tal ei olnud lootust, mehed surusid naise vägisi vastu maad ja väänasid ta käed jõhkralt selja taha. Siis tundis ta käsivarres torget. Ta lihased lõtvusid, tänav ujus ta silme ees, riided kisti tal seljast, kuni ta lamas alasti ja abitult maas. Ta tundis maailma kadumas, heitis viimase pilgu kitsale öötaeva triibule kõrgete müüride vahel, nägi vilkuvaid tähti. Siis ta justkui kukkus ja aina langes ning langes lõputusse musta sügavikku. Lühikese oivalise hetke jooksul tundis ta end sulgkergena,

allapoole sööstmine lõi hinge kinni ja ta oli pisut imestunud, et suremine oli nii kerge.

Naine kargas istuli. Süda kloppis tal rinnus ning tal kulus paar sekundit mõistmaks, et see oli olnud ainult uni. Unenägu jälitas teda juba mitu kuud, ent kunagi polnud see olnud nii realistlik ja kunagi polnud ta seda lõpuni näinud. Ta põimis värisedes käed enda ümber ja ootas, kuni lihased lõtvusid ja külm ta kehast kadus. Trellide vahelt langes sisse tänavalaternate valgus. Kui kaua oli tal siin turvaline? Ta vajus pikali, surus näo patja ja hakkas nuuksuma, teades, et hirm ei lase teda iialgi lahti.